

PÅ VANDRING I SORGENS LAND

Månedens lederrefleksion, juli 2026

Ikke sitt inne, når alt håb er ute!

Jeg er på vandring i sorgens land. D. 22. juni 2026 begav jeg mig på vandring mod Nidaroskatedralen i Trondheim. Jeg ved, at jeg aldrig bliver den samme igen, efter at min hustru, min ægtefælle, min samlever og sparringspartner gennem mere end 40 år døde for halvandet år siden. Men jeg ved ikke, hvem denne anderledes person er. Jeg har begivet mig på vej for at tænke over mit liv og se, om jeg kan finde ledetråde til den nye identitet, som jeg ved, jeg er nødt til at finde, og som nødvendigvis må skyde frem, som nye skud af et forbrændt træ. Det har til tider set håbløst ud, men netop når alt håb er ude, ja så minder den norske talemåde os om, at det er nu, vi skal rejse os fra mørket bag de lukkede døre, tage vandringsstaven i hånden og begive os ud, hvor håbet er. Derfor er jeg på vandring.

Der er noget, jeg må forlade. Der er noget, jeg må have med mig. Og der er noget nyt, jeg må finde for at kunne leve videre, når jeg vender hjem igen. Som symbol på dette købte jeg mig, kort inden jeg drog afsted, en moderne udgave af en australsk outpack-hat – som værn mod sol og regn – men mest af alt som udtryk for en ny identitet. Jeg som aldrig har gået med hat! Jeg måtte også have noget vigtigt med mig fra mit liv med Karin. Det blev et af de mest farvestrålende tørklæder, jeg havde gemt efter hende. Det skulle følges med mig hele vejen til Nidaros. Jeg ville have det om halsen, men hedebløge i Danmark fik mig til at binde det om outpack-hatten i stedet – med en sløjfe i nakken og enderne flagrende bagtil. Og afsted var jeg. Jeg havde ikke gået længe, før jeg mærkede, at noget kildede mig og nussede mig i nakken. Det var Karin, der efter at have været fraværende fra mit liv i halvandet år, vendte tilbage og hviskede mig i øret, at hun ville være med på min vandring hele vejen til Trondheim.

Jeg gør mig mange tanker og refleksioner om livet og om døden, om min opvækst, om mit livsforløb, om rigdommen ved et langt og varmt ægteskab og om tabet og tomheden, når man mister det kæreste, man har. Som reaktion på et opslag på LinkedIn, hvor jeg fortalte om min vandring, blev jeg kontaktet af journalist Bo Østlund, om jeg ville medvirke i podcast-serien 'Danske Hjerter' og fortælle om nogle af alle disse tanker. Så på min sidste dagsvandring mod Lillehammer sad jeg ved bredden af søen Mjøsa og snakkede med ham om at være på vandring i sorgens land. Hvis du har lyst til at lytte med, kan du gøre det via linket:

<https://podcasts.apple.com/dk/podcast/danske-hjerter/id1754545135?l=da&i=1000776220997>

En af de erkendelser, der er vokset frem under vandringen, og som jeg snakker med Bo Østlund om, handler om noget helt grundlæggende i min eksistens. Gennem to tredjedele af mit liv har jeg levet *med Karin og for Karin*. Efter hendes død var vores fælles løfte om at leve med hinanden i medgang og i modgang indtil døden skiller os indfriet og opfyldt. Der var ikke mere at gøre. Jeg kunne ikke længere leve med og for Karin. Jeg stod lidt forpustet tilbage på perronen og spurgte mig selv. Hvad skal jeg så leve for? Svaret lå jo lige for. Fra nu af må du leve *med dig selv og for dig selv*. Det lød ikke særlig fristende. Alt det vi havde haft sammen. Alt det vi havde opbygget. Alt det vi var i kraft af hinanden. Alt dette skulle jeg nu konvertere til et liv, der bare var med mig selv og for mig selv. Det gav ikke mening. Faktisk gav det så lidt mening, at livet oplevedes som meningsløst. Håbløst. Ligegyldigt. Så kunne det hele lige så godt slutte for mit vedkommende.

Et møde med et helt særligt menneske, som jeg var kommet i kontakt med, åbnede en dør på klem. Hun vidste, hvad jeg snakkede om, havde selv været der. Hun kendte mørket og var fortrolig med døden. Hun vidste også, at livet er en gave, som i det yderste mørke gives os af nåde, så vi kan leve videre i dødens verden, men med livet som fortegn. Der skete noget mærkeligt, som jeg aldrig har oplevet før. En lille livsgnist sprang fra hendes liv til mit liv. Et lille bitte håb blev tændt dybt inde i mørket. Det var som en helingsproces, der varede et splitsekund, men som samtidig var starten på en langvarig genopbygning af liv.

Jeg kunne nu begynde at ane min fremtidige eksistens på en ny måde, som måske kunne hjælpe mig til at finde en ny identitet. Måske kunne jeg leve *med mig selv og for andre*. Måske kunne det liv, som var dedikeret til én person i mit liv, spredes ud og blive til venskaber og fællesskaber med mange. Måske kunne jeg på min måde være kanal for det sprudlende og farvestrålende liv, som Karin havde kastet over mit og andres liv, hvor hun malede dagen blå og rød og gul og grøn og hvid og lys. Måske...

Jeg er nået halvvejs på min vandring fra Odense til Trondheim. Jeg har netop forladt Lillehammer og skal i de kommende uger vandre gennem Gudbrandsdalen, over Dovre Fjeld og ind i Oppdal, inden jeg når frem til Trondheim. Jeg ved, at der ligger noget og venter på mig. Jeg ved ikke, hvad det er, men det er, som om både dal og fjeld kalder på mig og vil mig noget.

Hvis du vil følge mig hen over sommeren, så kig på min profil på LinkedIn. Der kan jo komme en opdatering eller to på min vandring i sorgens – og livets – land på vej mod Nidaroskatedralen i Trondheim.

Månedens lederrefleksion udsendes til samarbejdspartnere, ledere og konsulenter, der beskæftiger sig med ledelse og ledelsesrefleksioner.

Du skal være velkommen til at sende **Månedens lederrefleksion** videre til andre, der kan få glæde af den. Nye læsere kan komme på mailinglisten ved at klikke på linket: <https://mailchi.mp/pc/maanedenslederrefleksion>. Ønsker du *ikke* at modtage **Månedens lederrefleksion**, kan du afmelde lederrefleksionen via link i mailen eller ved at give besked pr. mail, så vil du blive slettet af listen.

Ønsker du at sætte fokus på bæredygtigt lederliv og menneskelige arbejdspladser – inspireret af kunstens verden – så kontakt mig og hør nærmere!

Mvh. Lars Peter Nielsen,
reflex@pc.dk, tlf. 2178 5767